

DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL FAMILIAR DEL BISBAT DE GIRONA

NOVA EVANGELITZACIÓ - NE 2020 - 2021

OBJECTIU

DEIXAR-NOS EVANGELITZAR PER LA PARAULA DE JESÚS
ESDEVENIR SERVIDORS DE NOVA EVANGELITZACIÓ

CERCAR LA VERITAT DE DÉU A TRAVÉS DE L'EVANGELI DE JESÚS
QUE ÉS L'ÚNIC QUE CONEIX EL PARE.

ACRÉIXER LA CONFIANÇA EN DÉU.

ABANDONAR LA "MANERA SUPERVIVÈNCIA"

VIURE EN "MANERA CONSCIÈNCIA D'AMOR INCONDICIONAL"

NE 2 - VERGONYA

OBJECTIU

Un comandament après a la infància se'ns ha convertit com una ordre a la que hem estat fidels tota la nostra vida. És una ordre molt subtil sobre el control de la por. És una por a conèixer la Veritat sustentada en la creença que si conec la Veritat sofriré. Per tant, millor no conèixer-la. És una creença de l'ego basada en la fantasia que conèixer la Veritat és una amenaça. Aquesta creença forma part del nivell de la vergonya. Si tinc por a conèixer la Veritat no sé distingir el jull del blat. Si no ser distingir el jull del blat, tampoc sabré si sóc una sarment per donar fruit o per ser llençada al foc.

La NE 2 ens proposa ser blat i ser sarment que dona fruit perquè estem units a la Veritat del Cep i sota l'esguard del bon sembrador que cuida tant de la seva vinya, com dels seus sembrats. Aquesta confiança fa fora tota por.

Joan Mª Bovet i Josep González
Centre de Psicologia i Fisioteràpia Gestalt-FIS, Família i Salut

NE 2
AVUI ENS PROPOSEM EVANGELITZAR L'EGO AMB LA PARAULA DE DÉU
DEL CEP VERITABLE I DEL BON SEMBRADOR
BO I SUPERANT EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VERGONYA (20)
NOVEMBRE 14.11.20

L'arrel més profunda del nivell de consciència de la vergonya es basa en l'orgull. **Res en el món de la forma és permanent.** Si res és permanent en aquest món i d'això en sóc conscient, visc la confiança de conèixer i acceptar que la meua Veritat és estar unit al CEP que és el meu SER. Exercito la confiança i la unió amb el CEP VERITABLE, gràcie al qual em permet viure sempre en la VERITAT del SER.

Al final, tot s'ha d'entregar a la voluntat de Déu que és rendir-se a la Veritat de què res que no sigui la Realitat última, res és permanent. Avui volem reconèixer aquells aspectes de la vergonya que, en cada un@ de nosaltres, encara ens separen de la Veritat del SER: *“no pertanyo, no mereixo, no tinc lloc, no se'm reconeix, no m'accepten, no em valoren, sóc causa, em sento separat* i desactivar-los a la llum de la Paraula de Déu. Prou de mantenir l'ordre infantil de “separació” apresada com un ordre que se'ns va filtrar en la nostra estructura mental des de molt petits: no sóc el sarment separat del cep, ni el jull que ofega el blat, ni l'ànima desconnectada de la Veritat, perquè crec m'he cregut que voler conèixer la Veritat, és una amenaça. Prou de creure en aquesta falsa creença. Prenc consciència que es tracta d'una creença infantil que diu *“si coneixes la Veritat sofriràs i això s'ha convertit en aquesta ordre infantil i immadura, com una veu que em repeteix continuament: DESCONEIX.* El desconeixement equival a una negació del SER. Quan elimino aquesta ordre, em dono permís per reconèixer i acceptar que el SER és l'única Veritat permanent. Avui ens proposem eliminar l'ordre de **DESCONEIXER** la Veritat, deixant-nos il·luminar per la Paraula de Déu.

1. HUMILMENT DEMANO LA GRÀCIA DE DISTINGIR EL BÉ DEL MAL (LA PALLA DEL JULL) ELIMINO L'ORDRE QUE EM FA TÈMER LA VERITAT. SÓC EL SARMENT QUE, UNIT AL CEP, DONO FRUIT PERQUÈ EM FIO DE LA VERITAT.

“En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collieu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner. Llavors, deixà la gent i se n'anà a casa. Els deixebles anaren a demanar-li que els expliqués la paràbola del jull sembrat en el camp. Ell els digué: «El qui sembla la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els del Regne. El jull són els del Maligne. L'enemic que els ha sembrat és el diable. La cega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com cullen el jull i el cremen, passarà igual a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels, recolliran del seu Regne tots els escandalosos i els qui obren el mal, i els llençaran al forn encès; allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Llavors els justos, en el Regne del seu Pare, resplendiran com el sol. Qui tingui orelles, que ho senti». (Mt 13, 24 – 43)

La paràbola del jull i el blat forma part del mateix context del SER que el cep i les sarments. El jull és l'ego amb tot el seu sistema de creences, axiomes, posicionaments i hàbits. El jull ens separa del cep. El jull ens converteix en sarments inproductives, bords, morts, perquè separats del cep, no estan connectats a la sava divina. Aquesta paràbola es completa amb la del Cep veritable, Jesús:

“Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat. Som nets si acceptem la paraula que Jesús ens ha comunicat. És automàtic per part de Déu, per part nostra demana l'humil reconeixement de la Paraula de Déu i acceptar-la amb cor també humil. Estigueu en mi i jo estic en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus. Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. (Jn. 15, 1-9) Quin tipus de sarment sóc? Sóc responsable de ser sarment unida al Cep o viure separada del Cep. Si és així, què faran els àngels de Déu amb les sarments que no donen fruit.

Fem conscients els cops que vivim separats del cep. Observem com de profund és el sentiment de separació de Déu. Siguem conscients que separats del cep, és impossible donar cap mena de fruit. En sóc conscient? M'adono que separat del cep no puc fer res? Sóc conscient de per què no dono fruits? Per què no obtinc el que li demano en les meves pregaries? Forser que revisi com i per a què li demano el que li demano. Segurament aquesta Paràbola de Jesús

em pot ajudar a ser conscient de quin sarment sóc i de quin sarment trio de ser. Confio que el Pare m'estima? Confio que Jesús m'estima amb el mateix amor del Pare? Visc d'aquesta fe?

Tots tenim blat i jull dins nostre. Quan ho reconeixem som Veritat. El Regne dins nostre, és el mal (pecat) transformat en perdó. El que Déu crema és el mal, no les persones. Abans de la cega se'ns dona el temps, perquè convertim tot el jull en blat. Llavors resplendirà la bona llavor del Regne. **Pare, deixa'ns entendre els Secrets del teu Regne que has dipositat dins nostre com la llavor que vols que fructifiqui.**

La presència del mal enmig del bé, al nostre món, també dins nostre, si no estem atents, és el nucli d'aquesta paràbola amb la que Jesús, ens vol prevenir. Separar el bé del mal, només és possible amb la gràcia de Déu. La solució està en la paciència que es recolza en un amor concret, que no es desanima perquè creu i confia, perquè perdona sempre, perquè acull des de la veritat i la humilitat, perquè reconeix i accepta tot el jull que encara arrosseguem mitjançant el nostre patró de conducta, però que podem decidir cremar-lo al foc de l'Amor de Déu, abans que el Segador vingui a cremar-lo.

El nucli subtil, inconscient, profund i enganyós de l'ego en aquest nivell de la vergonya és el sentiment de “separació”. La vergonya és la percepció que instaura programes de tan baixa i negtiva energia, que ens fa molt difícil distingir el blat del jull. Inconscientment l'ego ens soterra sota tantes capes de programes d'energia negativa, que ofega tota confiança, tota esperança, apaga la més petita llum que permeti entreveure que més enllà del pou més fosc i profund, la llum de l'Amor del Pare segueix sempre encesa, il.luminant en tot moment, enmig de la més negra foscor. Però hom ha de tenir la humilitat de confiar-hi sense veure, a moments, ni el més mínim raig de llum. La pregària desesperada de Hawkins en el pou profund de la seva desesperació va ser: **“Si hi ha algun Déu, li demano ajuda”**. Aquest acte d'humilitat, malgrat la negra nit, li va esquinçar el vel de foscor i va penetrar-hi la llum de l'Amor del Pare. La confiança enmig de la negra nit, és l'acte de fe més autèntic. Mateo amb aquesta paràbola de Jesús, ens fa conscients de la presència del mal en tot moment, al llarg del nostre camí espiritual. Tots els valors elevats de bé i bondat que anem sembrant en el nostre camí espiritual, siguem conscients que els hem de fer créixer enmig de la presència del semblador de mal, el diable, (que es revesteix d'ego narcisista, egocèntric, de “jo espiritual”) per tal d'ofegar el bé. Jesús, fidel a la seva promesa, roman sempre present. Això és la fe: No veig res, no sento res, m'ofego en la desesperança, en la por, en l'angoixa, en la més negra foscor, però malgrat tot, sense sentir res: **ET DEMANO AJUDA**, perquè **“en la meua nit no hi ha foscor”**.

Necessitem Jesús, necessitem romandre sempre empeltats al Cep. Sentim-nos unes simples sarments, que no podem viure separats del Cep. Una sarment despresa del Cep no té futur. No té esperança. És la mort espiritual, si no romans unit a Crist. És l'esterilitat total, encara que creguis que ets útil a l'humanitat, encara que els amics t'aplaudeixin, encara que creixin els bens terrenals, encara que facis grans sacrificis i grans entregues socials. Tot això tindrà sentit per a tu sobre la terra, però cap sentit per Crist i per l'eternitat.

Com pots romandre tu en Crist, i Crist en tu? Cerca la unió amb Déu, el teu Cep veritable. Viu unit a Ell. Primer concedeix-li la teva confiança. Per confiar en Crist has de creure en Ell i viure conforme a aquesta fe. Viu unit a Ell i deixa que Ell visqui unit a tu. Cultiva aquesta unió amb Ell. Créixer interiorment, fer camí espiritual implica caminar unit a Ell. Tot aquest camí espiritual es fa bé, si es fa unit a Ell. Jesús ha vençut el mal, el dolor, el sofriment, la pròpia mort.

Prego: Jesús, t'accepto com a Senyor meu. TU ets el meu cep i jo la teva sarment. Gràcies per voler-me unit a tu. Gràcies per estimar-me amb el mateix amor del Pare. Gràcies per voler que doni fruits. Gràcies per obrir-me a la teva Paraula, perquè gràcies a ella puc romandre unit a tu. La teva Paraula és l'aliment de la meua vida espiritual.

2. AL FINAL TOT S'HA D'ENTREGAR A LA VOLUNTAT DE DÉU

“Perquè aquesta entrega sigui exitosa, cal adonar-se que la voluntat de Déu no està personalitzada per tal que encaixi amb els desitjos individuals. Són els desitjos personals els que hem d'encaixar amb al Voluntat de Déu. **La voluntat de Déu és el disseny kàrmic de l'univers senser. Rendir-se a la voluntat de Déu és rendir-se a la veritat de què res que no sigui la REALITAT ÚLTIMA és permanent.** La voluntat de Déu no té per què encaixar amb els meus desitjos personals. Això és una pretenció de l'ego. I és una creença tant instaurada, que se'ns fa difícil de rendir-la a Déu. Se'm proposa donar un pas a gran profunditat: **que l'acceptació radical de la voluntat de Déu va més enllà de tot voluntat pròpia.** Tot l'univers compleix sempre i únicament la voluntat de Déu. Jo, que formo part d'aquest immens univers d'amor, no puc sotraure'm a aquesta llei que el sosté: **tot a l'univers se sotmet a la voluntat de Déu.** L'essència d'aquest sotmetiment és amor, és l'immens amor del Pare, que equilibra, ordena, sosté, crea i recrea contínuament, cuida, sana, pacifica i dona vida. És una voluntat curulla d'amor. Qui se sustrau a ella, se sustrau a l'amor, i sense amor, tot esdevé caos.

La santedat que reflexa la Divinitat és l'origen de l'existència de “tot el que és”, àdhuc del JO, entès com a (SER). (no parlem del jo petit-ego)

L'origen de **“tot el que és”, àdhuc del JO (SER)**, reflexa la santedat de la Divinitat. Si **“tot el que és”, àdhuc del JO (SER)**, és un reflex de la santedat de la Divinitat, ¿com és que em rebel.lo davant de les coses i les persones quan no són com

vull que siguin? Aquesta rebel·lia m'indica no acceptació, i la no acceptació m'informe que reaccio des de l'ego i m'informo que no tinc activada la qualitat del SER que és l'acceptació (350). ¿Com puc veure la santedat de la Divinitat en tantes coses d'aquest món i que l'ego me les fa percebre “tal com són”, però del tot contràries a la santedat de Déu? És perquè les miro des de la dualitat. El jo petit-ego ha oblidat el seu vertader origen, per això que diem “tot és com és” i “tot està bé com està” no entenem res i ens rebel·lem a acceptar que “tot és com és” perquè ho mirem des de l'ego i l'ego no accepta que “tot és com és” perquè sempre vol que “tot sigui com ell vol que sigui”.

Prego: Senyor, que no m'oblidi mai que el meu origen és la teva santedat, que la meva essència és la teva santedat, que la meva realització en aquest món és la teva santedat, que estic en aquest món per viure la santedat de Déu, que el temps que tinc de vida és per recuperar la santedat de Déu i que si no entenc i no accepto que la vida, al capdavant és santedat, l'hauré perduda, mentre que “qui perd la vida per mi (per la meva santedat) la recuperarà per sempre”.

El JO infinit, intemporal i no dualista brilla igual que ho fa el jo (ego) en el món de la dualitat i la percepció. És una característica del jo (ego) no ser conscient del seu vertader origen. L'ego, de fet, rebutja el seu origen i, en canvi, afirma la seva separativitat, la seva autonomia auto activadora i independent. L'ego no coneix ni li interessa conèixer el seu origen. Per això...

Prego: Pare, em dones un intel·lecte (400) madur espiritualment perquè conegui i accepti que el meu origen ets tu, i tu ets la santedat pura, i el meu destí és la teva santedat, i la teva santedat no m'és aliena, ni és per a pocs escollits. També és per a mi. Em crides a la teva santedat perquè la teva santedat és amor incondicional. L'orgull no em deixa veure que em crides a viure en la santedat de l'amor incondicional. Aquesta és la teva voluntat per a mi. Senyor, el treball que estic fent junt amb altres, em proporciona coneixements perquè jo hi posi voluntat i la humilitat fa possible retornar a la teva santedat, que és el meu origen, mentre estic en aquest món. Fes que no em separi del cep, que és la garantia de la santedat de Déu i de la meva, per a glòria teva.

Però en un determinat punt, l'intel·lecte madur distingeix la informació espiritual i comença a seguir-la. Tot i així, pot estar engegat per l'orgull i els posicionaments però, acumulant experiències i fent un seriós treball espiritual, la humilitat afluixa el domini de l'ego intel·lectual (que es creu que ho sap tot) i permet experiències més profundes en estats de consciència espiritual cada vegada més elevats.

Saber això anima a mantenir-nos en la permanent humilitat que l'activa el coratge de reconèixer i acceptar que hem de recuperar la consciència de quin és el nostre vertader origen. Si ens referim al text evangèlic que aprofundim avui, podem dir que el nostre vertader origen és “**estar units al cep**”.

Aquests umbrals són un do que venen amb la disposició (bona voluntat) a estimar, i la inspiració que s'origina així porta a la consciència a emergir en les esferes de la pau i l'alegria. Aleshores la compassió es fa dominant i transforma la percepció (ego) en visió (SER). Amb la culminació del procés, el jo es dissol en el JO. La Voluntat de Déu determina tot el que sobrevingui.

Prego: Senyor, obro humilment la meva intel·ligència a aquest principi espiritual: Reconec i accepto que tot, tot, tot el que em sobrevé a la meva vida forma part d'un propòsit i d'un disseny de Déu, que és amor, fins i tot quan l'ego només hi veu dolor i sofriment. Em sotmeto a aquest disseny d'amor. L'accepto, sostingut en la santedat de Déu i en la voluntat d'aquesta santedat de la que només en sorgeix l'amor que crea i sustenta tot l'univers, també el meu petit univers.

Però cal obrir-se permanentment a aquesta Voluntat. Un dubte-obstacle de l'ego a obrir-nos a la Voluntat de Déu està en la paraula “determina”. L'ego no accepta que Déu “determini” tot el que ens sobrevé. Des de la seva dualitat, és l'ego qui “determina” la seva voluntat, en oposició a la Voluntat de Déu. Sort que “la misericòrdia de Déu és infinita i incondicional. Només l'ànima disposa del poder per determinar el seu propi destí.”

L'ànima és espiritual, forma part de l'Esperit i és seu de l'Esperit. Per això només l'ànima disposa del poder per determinar el seu destí. La qüestió és que si l'ànima és la seu de l'Esperit, quin espai i quina atenció li presto? Cada cop que faig la voluntat de l'ego, no tinc en compte l'ànima ni l'Esperit. Com puc fer la voluntat de l'Esperit si pràcticament no tinc en compte la meva ànima? Cal meditar profundament aquesta carta de Pau als Corintis, que ens clarifica tot això: “A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins el més profund de Déu. ¿Qui coneix allò que hi ha en l'home, fora del seu propi esperit (ànima)? Igualment, ningú no coneix allò que hi ha en Déu fora de l'Esperit de Déu. I nosaltres no hem rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que ve de Déu, perquè conequem els dons que Déu ens ha concedit. I no parlem d'aquests dons amb un llenguatge après de la saviesa humana, sinó amb el que hem après de l'Esperit, ja que expressem les coses espirituals amb termes espirituals. L'home terrenal no admet res que vingui de l'Esperit de Déu; li sembla insensat. No és capaç de comprendre-ho, perquè això només es pot “jutjar” espiritualment. En canvi, l'home espiritual pot jutjar-ho tot, mentre que a ell no el jutja ningú. En efecte, ¿qui pot conèixer el pensament del Senyor, que pugui instruir-lo? Nosaltres, però, tenim el pensament de Crist”. (I Cor. 2. 10b – 16)

Cada ànima es veu atreta cap al nivell adequat amb absoluta precisió. Si és així, a què em sento atret@? Què m'atrau realment? M'atrau l'evolució de la meva ànima? M'atrau Déu? M'atrau la seva voluntat? Tot depèn de valor, importància i significat que tingui per a mi la voluntat de Déu. El que és omniscient és incapaç de ser injust o capriciós. És així com “està comptat cada un dels cabells del teu cap”, gràcies al coneixement infinit del camp de l'univers en el que “tot està bé com està”. La màxima precisió és viure aquest “tot està bé com està” amb la confiança que en la voluntat de Déu tot està complet, per tant, en la voluntat de Déu “tot està bé com està”.

Cada ànima determina el seu destí en funció de a quina voluntat obeeix, es confia, s'entrega. Hi ha ànimes que obeeixen cegament la voluntat de l'ego. El seu destí el determinarà l'ego. I haurà d'assumir-ne les conseqüències.

L'ànima que decideix posar el seu destí en mans de Déu, el seu destí el determinarà fer la voluntat de Déu. Aquesta elecció és de l'Esperit. En el camí d'evolució espiritual solem dir “que es faci la voluntat de Déu” en moments de sofriments i de conflicte i de resignació. En aquestes ocasions solem demanar que es faci la voluntat de Déu amb el desig que ens alleugi el sofriment o ens resolgui el problema. En aquestes ocasions solem tenir la percepció que Déu no escolta la nostra pregària amb la pressa que voldríem, perquè el sofriment segueix o no es resol el problema de la manera i amb la pressa que voldríem. Amb el temps perdem la confiança en Déu. Què fa que algunes persones perdin la confiança en Déu perquè no creuen que escolti les seves pregàries?

Aquesta és la qüestió: Per un cantó tenim un problema, experimentem sofriment; per l'altre cantó preguem a Déu perquè ens ajudi. Resulta que entre l'extrem A (tinc un problema, un sofriment) i l'altre extrem de la pregària B, ens oblidem de l'entremig C.

La pregària B generalment no sorgeix del SER, és a dir, de l'Esperit de l'ànima. Sol sorgir de la necessitat de deixar de sofrir. Un exemple d'això és que si em sento ofès@ pel que m'ha dit o m'ha fet fulan@, si no em sento valorat o reconegut, si em sento ferit, experimento enuig, ressentiment, ràbia i això em fa sofrir. Aquest és l'impacte A. Tot seguit recorro a Déu i li demano ajuda: és l'extrem B. Entre l'extrem A i l'extrem B no solem tenir en compte l'entremig C. Aquest entremig és un pas molt important, potser el pas més important. Observem entremig C:

- *L'ENTREMIG C: Què faig amb la ferida, el ressentiment, la culpa, el malestar, dolor, sofriment? Qualsevol d'aquests sentiments sóc jo qui els experimento. M'afecten a mi perquè sorgeixen d'una part de mi, ferida, dolguda, ressentida, enutjada, culpabilitzada. I no hi faig res perquè no sé què fer-hi. No sé com treballar-la ni com sanar-la. Per això li demano a Déu que hi faci alguna cosa (B). I Déu em respon: “Ves al fons d'aquest sofriment perquè allí hi trobaràs la resposta”. Però no sé com fer-ho perquè crec que Déu no m'escolta, ja que no rebo la resposta que espero. L'Esperit Sant em respon i em diu: “T'escolto, fes un pas enrere i sent, viu el dolor. Deixa't sentir el ressentiment, no el reprimeixis, sostent-lo fins que es vagi diluint. Adona't que mentre l'ignores, el jutges i el reforces. Després el projectes sobre qui creus que t'ha ofès o ferit. Adona't que aquesta persona o situació és un missatger i no un enemic. El missatge que et porta és un regal meu perquè t'alliberis. Mentre no sentis en la teva carn el dolor, tot el que dius que m'entregues és pura mentalització. No m'interessa el que penses, sinó el que sents. Quan em demanes que t'ajudi, en realitat em demanes que jo faci el treball dolorós que has de fer tu. Em demanes un milagret i això no funciona.*
- *Jesús, va experimentar en la seva pròpia carn tot el dolor i el sofriment en carn viva. El Pare no li va estalviar el treball de reconèixer, acceptar, viure l'entremig C. Ell el va assumir, el va sostenir, va donar fins l'última gota de la seva sang i va morir. En tot aquest procés es va sostenir en l'amor. El dolor era extremadament gran. Però l'Amor va ser encara immensament i infinitament més gran. No es va saltar ni estalviar l'entremig C. No saltres ens el volem saltar demanant a Déu que l'estalviï. I això no funciona així en l'economia Divina.*
- *Aquest és l'entremig C que ens volem estalviar cada cop que demanem: “Senyor, ajuda'm. Esperit Sant guia'm”. Si aquesta pregària la fem sincera, hem de conscients que li estem demanant “dóna'm la fortesa de reconèixer, acceptar i viure fins al fons tot el que he de viure en aquest “entremig” C que el meu ego es vol estalviar. Puc reconèixer que em costa, que em fa por, però tot això ho supero recolzant-me en la fortesa, la guia, la llum de l'Esperit Sant. Aquesta és l'autèntica prova del meu amor per tu, Senyor.*

Dit d'una altra manera: COM GESTIONAR L'ENTREMIG “C”

Com sabem quins són els pilars que sustenten la creença nuclear del nostre patró de conducta? Aquest exercici és resolutiu si es fa bé:

1. Fes una llista de les pitjors pors que experimentes si deixes de ser perfecta, rígida, intransigent amb tu mateix@ i amb tothom, si deixes de controlar-te per evitar el més mínim error. Aquí cadascú que faci aquest exercici ha d'escriure la seva pitjor por, la seva pitjor desgràcia si no fa..., Per tant, fes la llista de tot el pitjor que tems que et pugui succeir si no ets fidel a la creença mare a la que has estat fidel tota la vida. La llista ha de ser exhaustiva, sense deixar cap aspecte. No et deixis cap contingut relacionat amb la por, si no ets fidel a la creença mare. Cadascun dels continguts d'aquesta llista, el pots comparar amb una pilastra-columna. El conjunt de continguts de la llista constitueix les pilastres que sustenten la creença o sistema de creences sobre les quals l'ego construeix l'estructura mental del teu patró de conducta. El fet d'escriure aquesta llista

exhaustiva, té un efecte fonamental: permet posar a la consciència tots els continguts que sostenen la creença mare de l'inconscient i això permet fer-los conscients. Perquè mentre cada un d'aquests continguts roman inconscient, què reconec, què accepto, què lliuro? Res. Practico una pura fantasia enganyosa.

2. Dedicar estones de meditació i/o de treball amb tu mateix@ a confrontar-te amb cadascuna d'aquestes "pilastres-columnnes". Mira-les cara a cara, una a una. Sostingues la por que et suscita cadascuna d'elles. Sense jutjar-les, sense justificar-les, sense etiquetar-les, simplement comença a fer l'exercici de reconèixer, acceptar, viure cada una d'aquestes "pilastres-columnnes". Fent això estàs vivint "l'entremig C" que tan tem l'ego.
3. Arriba un moment que t'adones que tots els "enemics" de fora que no et reconeixen, que no et valoren, que no et volen ni t'estimen com tu voldries, són una pura fantasia, perquè tot està en la teva ment. La teva ment és la que fabrica la por de què l'entorn no et vol, no et valora, no t'estima. Comences a reconèixer-te, acceptar-te i, sobretot, a estimar-te perquè comprens que el teu ego, el teu orgull, la teva ira, el teu programa "jo sé", ha estat el teu únic "enemic". Comences a ser conscient que l'únic "enemic" teu ets tu mateix@. Comences a veure que tu ets el mirall de les teves pròpies pors, de les teves pròpies creences. Tu ets el mirall de tu mateix@. Quan reconeixes, acceptes i et permetes sentir això que ets ("l'entremig C"), comences a curar, perquè és quan realment et connectes de nou amb el teu SER. Perquè estimar-te d'aquesta manera, únicament és possible des del SER. I el SER és no lineal, és l'ànima espiritual, és l'Esperit en tu, mentre que l'ego és lineal.

3. QUINS POSICIONAMENTS EM MANTENEN ARRELAT-DA EN EL MAL (EL JULL) DE LA VERGONYA?

Guia per aprofundir i fer experiència d'aquesta NE 2:

Per pregar, revisar, fer conscient, reconèixer, acceptar, sostenir, abandonar i deixar-me guiar per l'Esperit Sant.

- Quins aspectes del nivell de la vergonya atrauen la meva ànima cap el mal? (*no sóc, no tinc, no estic present, no existeixo, sóc ignora-da, estic separat-da, em sento a part, no pertanyo, no tinc lloc, no tinc dret, sóc poca cosa per tenir, massa culpable per merèixer, no valc, sense esperança, estic sol, no n'hi ha per a mi, Déu no està present, no puc conèixer..*). “No conec” és un descobriment de les darreres investigacions. Hi ha una creença apresa, fruit de sentir-se ignorat-da, que es manifesta amb una conclusió que va fer la ment del jo petit: “no conec”, “no vull conèixer”. Sorgeix de la por. És una amenaça a conèixer la Veritat. És no creure en la Paraula de Jesús: **“La veritat us farà lliures”**. Aquesta creença és fonamental desactivar-la.
- Aprofito el temps que se'm concedeix de vida per convertir tot el jull (ego) en blat?

Portem anys dient-nos i repetint-nos “tot és com és”, “tot està bé com està”. El salt de consciència que permet creure que això és així, avui el cerquem en la Paraula de Déu: fer tota la meva part per romandre unit al cep, Jesús, perquè sense Ell, jo no puc fer res. Unit al cep, tot el que demano al Pare, tinc plena confiança que m'ho concedeix, perquè no li demano res que engreixi l'ego. Això és viure en la santedat de la Divinitat.

GUIA PER MEDITAR I VIURE LA PARAULA DE DÉU DURANT AQUEST MES – UNA PER SETMANA

Pots escollir una guia per setmana i viure-la a fons. Experimenta-les fins a metabolitza-les. Concedeix-te aquest salt quàntic evangèlic. Si cada setmana, des del despertar fins que te'n vas a dormir, et concentres durant tot el dia en cada una d'aquestes frases-pensament-sentiment i et proposes viure-les, produiràs un canvi neuronal inevitable, amb noves sinapsis.

1. **“Colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo”.** Jesús reconec el meu jull i te l'entrego, (penso en un “jull” concret que em fa mal) encara que hi estic enganxat-da i l'ego em vol fer creure que és una gran pèrdua. El reconec, l'accepto i em repeteixo: “te'l rendeixo, te l'abandono, te l'encarrego”.
2. **“Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat”.** Jesús, accepto tots els talls que el Pare permet, perquè jo doni fruit. “Tot està bé com està” per purificar-me del jull que em separa del cep, el Pare. Tallo tot el que em separa de Tu. Acullo la teva paraula, perquè crec que em purifica de tot el jull de l'ego.
3. **“El qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora”.** Jesús, t'escullo com a Senyor meu. Entra dins meu, perquè sense tu jo no sé res i no puc res. No permetis que em separi de tu. “Em rendeixo a tu, m'abandono a tu, encarrega't de mi”.
4. **“Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus”.** Jesús, quan no obtinc el que et demano és que no et demano bé. Et demano: “Em rendeixo a tu, m'abandono a tu, encarrega't de mi”.

1

D'aquesta NE 2, tinc alguna experiència concreta per compartir amb tot el grup?
Si encara no en tinc cap, puc, vull fer alguna experiència per compartir-la?

2

RESUMEIX, si et plau, en quatre ratlles, què t'aporta aquesta NE 2?

PROGRAMA CURS 2020 - 2021

NE 1

INTRODUCCIÓ A LA NOVA EVANGELITZACIÓ - DE LA MENT DEL L'EGO A LA MENT DEL PARE
OCTUBRE 17.10.20

NE 2

COM EVANGELITZAR L'EGO - SUPERAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VERGONYA (20)
NOVEMBRE 14.11.20

NE 3

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DEL CORATGE (200)
DESEMBRE 12.12.20

NE 4

COM EVANGELITZAR L'EGO- ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA CULPA (30)
GENER 09.01.21

NE 5

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA NEUTRALITAT (250)
FEBRER 13.02.21

NE 6

COM EVANGELITZAR L'EGO- ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE L'APATIA I LA INCAPACITAT (50)
MARÇ 13.03.21

NE 7

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VOLUNTAT - DISPOSICIÓ (310)
ABRIL 17.04.21

NE 8

COM EVANGELITZAR L'EGO - ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA PENA I EL SOFRIMENT (75)
MAIG 15.05.21

NE 9

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE L'ACCEPTACIÓ (350)
JUNY 19.06.21

NE 10

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR LA HUMILITAT PER SER SERVIDOR DE DÉU
JULIOL 17.07.21